

В. Ст-к

Мистецтва він не знав. Він знав життя єдине,
Глибокий, вдумливий, і мрійник і мудрець.
Ні — більше мрійник! А чому ж кінець
Ти чув, передчував і кликав: най він зрине!
Ти гнівний в горі був. У горі був безмовним,
Немов титан, що по гарячих днях
Струсив прокляття, виборовши страх
В своїм важезнім подвигу жертвним.
Ти кликав, звав: Любіть. Та серед рідних піль,
Що стигнуть, гаснучи — їх сповиває біль,
Їх сповиває крик — ти сам налився гнівом
Мудрець чи мрійниче? Юначе, зупинись,
Поглянь у добрі очі і замрійсь,
І перед ним схились, як перед дивом.